

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 904/2025
07.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драго Којић, адвокат из ..., против туженог Предузеће за путеве Ваљево АД Београд, чији је пуномоћник Душан Деспотовић, адвокат из ..., ради заштите од злостављања на раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1580/24 од 14.11.2024. године, у седници одржаној 07.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против преиначујућег дела пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1580/24 од 14.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу П1 4/22 од 22.05.2024. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да утврди да је претрпео злостављање на раду од стране туженог је одбијен. Ставом другим изреке, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му по основу накнаде материјалне штете исплати износ од 33.000,00 динара на име ангажовања адвоката за састав два поднеска према Адвокатској тарифи са законском затезном каматом од 10.09.2020. године до исплате је одбијен. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 322.700,00 динара, док је преко досуђеног, а до траженог износа од 393.375,00 динара захтев туженог за накнаду трошкова одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1580/24 од 14.11.2024. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је делимично усвојена, па је првостепена пресуда преиначена, тако што је утврђено да је тужилац претрпео злостављање на раду од стране туженог тј. ББ руководиоца пословне јединице у ..., и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 322.700,00 динара и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 450.750,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате, док је у преосталом делу жалба одбијена и првостепена пресуда у преосталом одбијајућем делу

у односу на тужиоца потврђена. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 49.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до коначне исплате.

Против преиначујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, у складу са чланом 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, број 36/10) овај спор спада у парнице из радних спорова, док је ставом 5. истог члана прописано да ако овим законом нису предвиђена посебна правила, у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, сходно се примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак. Законом о спречавању злостављања на раду није предвиђено да је у овој врсти спорова ревизија увек дозвољена, а одредбом члана 441. Закона о парничном поступку прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Тужба ради заштите од злостављања на раду у овој правној ствари поднета је 13.11.2020. године. На припремном рочишту одржаном дана 13.04.2021. године тужилац је преиначио тужбу истичући и захтев за накнаду материјалне штете у износу од 33.000,00 динара, што чини вредност предмета спора.

Дакле, у конкретном случају тражена правна заштита не односи се на заснивање, постојање или престанак радног односа, а вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, због чега ревизија у смислу члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 29. став 5. Закона о спречавању злостављања на раду није дозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је у конкретном случају побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**